

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Torat emet

Abraham Josua Heschel

עשוהי מהרבא, לשה

Lemberg, 625 = 1865

הרק תשרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9406

שהצדיק משים אל לבו שמלא כל הארץ התחתונה אשר נוסף
 שם הצדיק גם שם יש כח והיות אלקות ואיך לא נפסק כלל
 מדביקות השם כי יודע שהשם עמו בכל מקום ואפילו בבחינה
 פחותה. ומבין הצדיק שזה לא כי אם סיבה מן השמים ליפול
 מדביקות עליון וירידה זו צורך עליי הוא כדי להעלות אחיב כל
 הכניי עיי תשובתו. ועיי מעורר הצדיק אע"ל לשוב לשרשו
 וממשיך כל הנשמות עמו עיי תשובתו וז"ש ונשיא לבני מנשה
 ר"ל הנשיאות אשר בא עיי הכניי של הצדיק הוא עיי שהצדיק
 הושב בלבו שגם שם בבחי' התחתונה היא רבוק עם האליוז"ש
 נמליא"ל ר"ל גים ליי א"ל שגם שם הוא עמו האל רק שסיבת
 גפילתו הוא מן השמים כדי לפדות כל הניצוצות קדושות בעליות
 אחיב וז"ש בו פד"ה ר"ל שהקב"ה שהוא צור ישראל רוצה לפדות
 כל הניצוצות קדושות אשר הירדו בני אדם למטה ועיי שהצדיק
 נוסף תחלה במחשבתו אחיב בחזירתו מגביה ומעלה הכל לשורשו
 וזה שקרא יוסף שם בנו הבכור מנשה ר"ל שאצל יוסף הי' זה
 הצדיק מנשה אשר בשכחהו מערר עולם התשובה לזה הקדים
 ונתן לו משפט הבכר מה מן הצדיק הממשיך שפע ופרנסה לעולם
 ואת שם השני קרא אפרים לרמועל בחינה שני כנ"לאבל יעקב
 אבינו דהוא הי' השורש והאב של בניי וחס על זרע לזה הקדים
 יעקב וישת ימינו ער ראש אפרים ואצלו הי' חשבו זה הצדיק
 אשר ממשי' פרנסה ושפע והצטרפות רכניי ובודאי הצדיק מנשה
 הי' גיב השוב בעיני יעקב וז"ש ואולם אהיו הקטן יגדל ממנו
 שזה הוא דבר גדול אשר כל העולם ניזונין בזכותו אבל אצל
 יוסף הצדיק אצלו היא הבכור מנשה שעיי השכחה שלו פותח
 שערי התשובה בעולם אך זה אינו אלא בהצדיק שרבוך תמיד
 בקשר אמיץ לעבודת ה' ואינו פוסק מחשבתו אפי' רגע אחד בזה
 אם אירא שנשכח ממנו רגע אחד הדביקות ונופל מדביקות
 אלקות זה בודאי היה משמים כדי להעלות כל ניצוצות קדושות
 כנ"ל משאיכ מי שאינו בכל אלה בזה השכחה אינו עושה
 פעולה ואין בא לו התנשאות מזה כי השכחה יש לו בקביעות
 ודרך עראי יש לו הדביקות זה אינו מעלה ומוריד לכניי רק
 שישמך מצות אלקיו בכל מעבדיו וישמור את מחשבתו תמיד
 שיהא להשוב מחשבת חץ. וז"ש המדרש אני פי מלך שמור
 רזי ששומ' תמיד פי המלך ואינו עובר על רצונו ית ב"ה וזה
 הצדיק אף אם נשכח ממנו אזה רגע חוזר ועולה מיד ושב
 לשורשו ומעלה את כל הכניי כיו' והבין

פרשת כרח

ביחזקאל

בפסוק ולחם הזהב רשע ולא עב ערסנו ומדרכו
 סרעם כו' היא נעונו ימות ולחם את נפסך סל"ח
 לכאורה היה תמוז מלי נעמייעינו בזה דהכסע נעונו ימות בודאי
 לא ימות רק נעונו. ועוד מה זס סגנת ללריק הנוכחו מה ידוים
 בזה לזיס טובה ססרעס ימות נעונו. ונגלס דהכס יס צ' מיני
 לדיקיס נעולס דיס לדיק ענדסה אח סרעע מעליו ככל וכל יום
 לייקיס סלין להס הזדככות כ"כ ויס כח מליאות לסרע אללו אך
 תמסע לימס סלך טנמס"ס ונדל סכסכו להס"ס ולסנת סטוב סוף
 בוסכ נטוב ומלס כרע ועכניע אומס חסס הקדוסס וחסס ידוע דכל
 דכס קוסק תמיד לנדק א"ע אל מקירו וסרסו ונעקיס מיס לו
 סמנסלום ומסוכוס. וסליוק כזס סטוב אללו רק סטוב זס סוף סיקר
 נעיונו בוסר כי בכל רגע ומליאות סרע אף סנענל אללו מי"ס סוף
 תלוד נעלס נעיונו אלל אלל סרעס סוף כסיפך סמורר לרע טיב
 ולטיב רע נעמיס סניד כסרע ומגביה"ס אומס וסוף סדכר סמסוב
 נעיונו וסעוב סעוסין סוף נעלס נעיוניס סלף אס עוסין ליזס
 דכר סוף תמנח סרסס או תמנח ליזס סניי כס"ל וסכס (כ"ס)
 כסעזדנמיס אלו סני סלריקיס זס סרעס לסדרי וזס כזס כנסטו עיי
 ליזס ססוקוס סלריק מוכיס לרעס או סמקנל יקוריס עיי סרעס

מה סילר לו אז עתעוררין כמות סמסוסין אלל כל א' ואל"ש נעמיס
 אלל סרעס סרעס סטוב סליך סוף נעלס נעיונו ואלל סלריק ססר
 סטוב סטוב ונניס ויקר נעיונו אז סטוב סוסק יכוסף לנדק ליזס
 אל ססורס אסר יס נסלריק ונעסס סטוב סל סלריק כלסן סמסוס
 וס"כ אליו סטוב סנענל נמיך סרעס. אצל סרע סל סלריק כסעזדנמיס
 אס סרעס ססלריק מוכיסו ולינו רולס לקנל סטוב מענו. אז נעסס
 אל סרעס ססוף סוקס סרע. ולמס לו לסרע לסיס סמור נעיוניס
 אלל סלריק אסר עכניע אומס ככל רעס וכיון סמסיב מקוס סניד
 לכניי אז היס נעסך אסר סרעס וכל מין נעסך אסר מינו זינל כס
 זינל. נעלס סטוב סל סרעס נעסך אלל סלרי' ונעסר נסורי ססר
 סל סלרי' וסרע סל סלריק נעסך אסר סרעס ונעסר סס נעיוניס סר
 וזסו כוונס סעיר סמנסלס ססוי סולמין סכניי כל סעיוניס וססל
 (סרע) סס' כזס אל סמסנרס אל סירס סרע ונעסך אל סקור
 וקיענין לו סס דוכסל כססומל רעל אל ארץ גזירס כי סרע אל
 סנדסס לריך לימן לו מקיס כ"כ כססלריק מוכס לרעס ולינו סוס
 לו אז מלל סרע מקוס ללון וסרע קובע אס מקורו אלל סרעס כ"ס
 מקיוו. ונזס סנין כוונס סס"ס זכס נועל סלקו וסלק סנינו כיו'
 ססטוב סלויס לו סורס נעולס סעניון עוס"כ כגן ערך לא זכס נועל
 סלקו וסלק סנינו כניססס א"כ כססטוב כעסך למסס לסלריק מעלי
 נס רומניס סטוב נעוסי"כ נעסך אליו וסלק סרע אסר אלל סלריק סס
 סלק נייכסס נעסך לסרעס. ועעניסין אומס נס על סרע סל סלרי'
 כיון סכסר נז אך דנאומס דגס עונס לסלריק לא עוב ססלריק אס
 רולס סילקס סרעס עיי וירס נייכסס נעלסס וזסו ססנטיס סס
 לכניל סססירי אומס סיוכיס לסרעסיס ווליו לא ילנו לקנל וס
 מזירין ויקנלו עונס עיי ולזס סנטיס לו סס"ס סלף ססרעס וק
 עונס לא ימות ענור עון סל סלריק רק סרעס נעונו ימות ולא יס
 עונסו על יריך כי יס"י די לו נעלו ולחס אס נעסך סללל לז'
 ססרעס חלק סרע סל סרעס ולחס חזכס לחלק סנינו כנ"ע סמסוס
 כסטוב ונוטל חלק סנינו כנ"ע. ונעדרס ויקק קרס סלקס עקס ס
 לעלמו. ר"ל סעי' סמסלוקס סעסס עס מסיס ולסרן עיי' נעסך לו
 כל סרע ונפרס נעמו חלק סטוב סס"י כו'. וז"ס סמסנוס ולססל
 קרס ר"ל סמסל סטוב סרעס ונעסס כונו רע כו' וסנן:

פרשת הכת

בפסוק

וירבד ה' אל משה קח את המטה וחקלה את העדה
 איתא בילקוט הה"ד משה עורך ישלח ה' מציונה
 בקרב א' ביך וזהו המקל שהי' ביד יעקב כמו שאמר כי במקלו
 עברתי את הירדן הזה והוא תמוה: ונראה רכמה דקדוקים יש
 בפרשה זו: א' מה שכבר האריכו מפרשי התורה להבין מאי
 הי' זה למטה ואהרן רפעס אחת מצינו בקרא יען אשר מיתת את
 פי' וכתוב א' אומר יען אשר לא האמנתם בי להקדישני
 וחלילה לומר דהם הסרו את רצון הבורא כ"ה ובאמת לפי דברי
 כל המפרשים נראה דמשה רבינו לא הי' חייב בדבר וכוננו הי'
 לטיבה אך שהי' לאיזה שנגה וסעות: גם ממה שאמר לו הש"ת
 קח את המטה נראה גיב דכוונת הש"ת במה שצוה לו ליקח את
 המטה עמו כדי להכות את הסלע וגם צורך להבין מה הייתה מעשה
 הנס במה שיצא מים עיי שהכה את הסלע ויתר מאם הייתה
 מוציא עיי הדיבור ששניהם פלא להכות או לדבר ויתר נראה
 דלהפוך הוא דלפי השכל מחויב דהדיבור של הצדיק יכול לפעול
 בקל להוציא מים מאבן יותר מעיי הכאת בעלמא. גם מאי דאמר
 הש"ת ונתן מימיו הוא משולל הבנה דהוי סני לומר נתן מי'
 דכיון דבאמת לא הי' היצאת מים מן האבן בשום דרך ותחבולת
 טבעית כי אם בדרך נס כי באבן לא הי' שום לחרותות מייביס
 הוא ומה זה רשון מימיו: גם מה שאמר והוצאתם להם מים
 הסלע הוא מיותר וכפל הרבים שכבר אמר ונתן מימיו גם
 שאמר ויקהילו משה ואהרן את הקהל אל פני הסלע אינו מוכן
 וחז"ל דרשו זה א' מן המקומות שהחזיק מעוט את המוכה

הדרשה תדרש אבל אין לו ביאור לפי משמות הענין . גם
 ישן פני הסלע אני מוכן : גם מה שאמר משה שמעו נא
 ישראלים הוא תמוה כמה נחרש לו עכשיו איזה כעס על בני
 ישראל לכנותם בשום מרים הרי לא מצינו בשום מקום שתשב
 ישראל לחטא עבור זה ששאלו מים שהרי סקר השיית ביה
 כעס להם מים וזם משה לא קצף עליהם או בעת השאלה ומאין
 בא כעס היה קודם שהבה את הסלע וכדי לבאר לך כל זה צריך
 אני להאריך קצת ומתוכן יבארו הפסקים בטיב טעם ודעת
 ישרוש הדבר דוא דראוי לאדם להיות אוהב את האמת להיות
 העובדות ומעשיו וכל ירכיבם של האדם שלא האמת א"ע מדרך
 הישר והאמת וכל זה הוא מחמת כשאדם נתן אל לבו שכל
 המצאים בעולם הם מאמיתות מציאותו והיו קיים העולמי ע"י
 האמת והוא העמוד של העולם שעומד עליו : וא"כ כיון דכל
 האדם יש בו נשמת רוח חיים אשר נפת בו השיית ביה הא
 מסקור האמת אי"כ ראוי לאדם להיות כל מנותו בכל עניניו
 להביק את נשמתו בשורש האמת שלא לפסוק א"ע מהשורש
 ביה להיות באמיתות המקור של אי"כ אשר הוא כולו אמת אך
 ע"פ שכתב דבר זה מדות אמת הוא ש"ס יש שני מיני דביקי
 מקרה זו אחד להיות דבוק בהנהגה של אמת אשר העולמי מתנהג
 של להיות הכל מתנהג ע"פ הישר ליתן שכר ונמול טוב לעושי
 יצונו יתברך ולמקיימי התורה והמצות ולהעניש לעוברי רצונו
 בני המדה אשר מתנהגים וזע ישראל למטה הן טוב או רע ח"ו
 אבל יש התנהגות של דביקות אמת אשר האדם הוא דבוק
 באמיתות מציאותו שהוא למעלה מן העולמי והוא רק התפשטו
 טוב טובה ורחבה בלי שום שיעור ונבול אשר משם נשפע
 טעם רב לכני"כ כל אשר יצטרכו וזע ישראל בלי שום מדה
 ישיעו לא כפי התנהגות האדם רק ההטבה בא מסקור האמת
 והכלת הפשוט וזה הדביקות הוא רם ונשא מאד שהוא למעלה
 מהאמיתות והעולמות והיו מדתו של יעקב שהייתה מתנהג בדרך האמת
 וכל מעשיו הי"מ מאיר בכל העולמות חיות האמת המתנהגת בקו
 של האמת וזוה תבין מה שאחזיק כל המענה את השבת
 ונתנין לו נחלה בלי מצרים שנא' והאכלתיך נחלה יעקב אביך
 והוא יעקב זכה לנחלה אשר אין לו נבול ומיצר ומאין באו
 המשות דיעקב ח"י נתן תענוג והתפארות לכל העולמות
 באמת מעשיו אשר ע"י דביקותו באמיתות לב להאריך קרן
 ואמת בכל העולמות ולא זו בלבד אלא דכל מנותו של
 יעקב הי' לדבוק חיות הנהגת אמת של העולמות בדביקות אמת
 ושר הוא הנהגה ואמיתות מציאות עצמותו ח"י שם למעלה
 יעקב יעקב את שכלו ויצא מגדר העולמות ולא שהניח את
 העולמות למטה אלא ארבעה בהליכת יעקב בדביקותו למעלה
 אמת הפשוט משך עמו כל העולמות להיות הנהגת האמת של
 העולמות דבוק בטעם זהות עצמותו הפשוט במקור ושורש
 אמת וזוה עשה תענוג גדול לתוך העולמות כי זה היא שמה
 להם כשמינישין העולמות הא"ך חיותם דבוק בעצמו האמיתות
 של הא"ם הפשוט והא"ך הם נשפעים ממקור האמת והא"ם אש'
 מה היה העובדות של יעקב אבינו תדיר לכן זכה עבור זה
 לחול נחלה בלי מצרים להיות שכרו ג"כ בלי שום נבול ושיעור
 והנה אותן השני בח"י של הדביקי הנ"ל אותו הנהגה אשר
 העולמות מתנהגים ע"פ דרך האמת מכונה בבחי' נקוד' שהיא
 חת האות שהאותיות מתנהגים כפי הנקודה אשר עושימתתו
 ור הנקודה מנהיג את האות וכמו כן הנהגת אמת של העולמות
 של התנהגות התחתונים לפי ערך זה יונקים השפע מהעולמות
 אבל אותי הבחנה שר העולמות אשר הוא בהתפשטות
 אמת עצמותו ח"י בח"י טעמים וכתרי אותיות אשר הוא למעלה
 מן האותיות והוא מתנהג ע"פ הטעם הנאמר למעלה מן האות
 מן העולמות מתנהגים ע"י חיות הנשפע עליהם מהתפשטות
 אמת והטוב אשר הוא דקה מן הדקה והוא תענוג ואור נעלם

אשר הוא מאיר לעולמות הרוחנים תענוג בלי שום שיעור ומדה
 ושם אינו רק טוב ורצון הפשוט . וכשאדם מרבה א"ע בדביקות
 העליון כמקור האמת להיות דבוק בטעם העליון או הוא בא ל די
 השנה של מינת הבורא הא"ך שהוא טוב ומטיב : והיו שאמר
 דוד המלך ע"ה טעמו וראי ר"ל כשתבאו לבחי' ודביקות של
 טעמים להיות יוצא מגדר העולמות או תראו כי טוב ה' כי הוא
 ית' שמו עצם הטוב התפשטות הטוב האמת בלי שום נבול וזה
 היה בחי' יעקב אשר יצא מגדר העולמות והדביק חיות האמת
 של התנהגות העולמית להיות מינישין בטעם נועם אמת העליון
 הפשוט בלי שום צמצום והוא היה דבוק בבחי' הא"ו של חו"ה
 ביה והוא היה הכריח החיכוך המכונה מן הקצה אל הקצה והוא
 הרביק כל העולמות לשורש האמת של אי"כ כמ"ש חו"ה .
 וזה מורה הוא"ו על התחברות ודביקות וע"פ"ו תוכל להבין דברי
 החז"ל וחי' דמותם דאמרו כל אמתא כריבוע אמתא ותרי חומשי
 כאלכס נא , דהנה אמה הוא מדה בח"י קו הוא הנמצא כריבוע
 של די' אותיות חו"ה ביה אשר הם מאירים בדי' עולמות אבי"ע
 דיו"ד הוא סרמו על עולם אצילות והבריאה היא נגד העליון
 ועולם היצירה היא הוא"ו : והעולם העשירה היא נגד התיאורני
 וכל עולם ועולם ומדה כולל מחיבורו אי"כ בכל עולם יש הארה
 של די' אותיות השם הויה ביה וכ"ש יעקב דהוא הוא"ו המצווע
 המחבר את האהל להיות אחר ואם כן כשיעקב דבק א"ע אצ
 מקום עליון דבוק באמיתות עצמותו ית"ש במקור האמת והיה
 נוטה א"ע לצאת מגדר העולמות לצאת חוץ אל רום המעלות
 דהוא בחי' אלכסון אשר הוא יוצא מקו הושר דרך אלכסון ואז
 פעל יעקב ביציאה ורושם ע"י הוא"ו להבר כל העולמות עולם
 שלמעלה עם עולם התחתון להיות נעוץ וסופו בהחלתו והיו דביקי
 וחיבור הי' אחרונה אל הי' עליונה דהוא השורש והמקור להיות
 אם הבנים שמתה והיו שא"ם הש"ס דביציאת יעקב פעל להיות
 אמתא ותרי חומשי ד"ל ב' החי"ן אשר נתחברו ע"י הוא"ו והיו
 בחי' אלכסון ר"ל כשנשמה יעקב את עצמו מהתנהגות הושר
 האמת של העולמות להיות מינישין ה ועם והטעם :

וזהו כינת החז"ל כל המענה את השבת נותנין לו נחלה בלי
 מצרים ר"ל דהשבת הוא העולמות והיא הנקודה של שש
 ימי המעשה הוא סרמו על חיות הפנימיות של העולמות וכשאדם
 מנהיג זה החיות להיות מרביק זה החיות בטעם הרוחני שם
 אמת מציאותו כמו שהארכונו כנ"ל והם מינישין הא"ך הם
 נשפעין ונדבוקן בחיות הא"ם של המקור אשר שופע לתוכם והיו
 תענוג שלהם ואדם המעורר זה התענוג ומענה את החיות הנ"ל
 המכונן בשם שבת להיות נהנין מזיו אמת עצמותו אשר הוא
 בלי נבול ואז עבור זה רוצה להנחיל נחלת יעקב שהוא בלא
 מיצר ונבול כי זה היה מדת יעקב כמשהו"ל במס' שבת לא
 כאברהם שכתוב בו קום התהלך בארץ לארבעה ולרחבה ולא
 כיצחק שכתוב בו לך ולורעך אחן אלא כיעקב שכתוב בו ופרצת
 ימה וקדמה והא כדברינו הנ"ל דיעקב פעל תענוג בכל העולמי
 שחיבר כל הדי' עולמות שלמעלה חומשו אשר הוא בלי נבול
 והיו שאמר יעקב כי במקלי עברתי את הירדן ר"ל כי מקל מטה
 יעקב הוא בחי' הוא"ו אשר ע"י דביקותו שדיבק חיות האמת
 הנהגה של העולמות אל דביקות עצמותו אמת מציאותו אש'
 הוא רק התפשטות הטוב ושם אינו בבחי' שכר ועונש נבולות
 כי שם המקור אשר משם ישאבון כל מיני השפעות לכני"כ ושם
 אינו בבחי' שכר ועונש כי שם המקור ושם אין קיטרוג ומססין
 על כני"כ וזוה העביר יעקב כל הדיני' היוורדים למטה ע"י התפשטות
 הטוב אשר המשיך מן המקור הכאר מים חיים אשר חפר בדביקי
 שכלו בנועם עליון וז"ש כי במקלי ד"ל המיה הנ"ל כלומר כמה
 שנטה א"ע לדביקות עליון חוץ לעולמות ע"י עברתי את הירדן
 העביר מכני"כ כל הדינים היוורדים המרוסו בתיבה יודן יודן ד"ן
 וזה

ואלפי כמיני
 סדרים אמת
 כלם לדק
 כלם סולמ
 סלדיק כשה
 י"ו לו נשכ
 סור נזיק
 מקום סר
 צינו ז"ל כ
 סכור סר
 ס כסוס סר
 צינות וסר
 דן אל שר
 כי סר ל
 ולינו סר
 סרסכ"ו ס
 ק סרנו כ
 לא זכס נ
 סלדיק ע
 כל סלדיק ס
 י"ו סל סר
 סלדיק ל
 נטיס סר
 לו לקנ סר
 סרסרס ק
 גות ולל י
 סלל סר
 כ"כ סרס
 קס עק ס
 י"י כסר
 כנס וסל
 וסן :

וזה שאמר דוד המלך ע"ה משה עורך ישלח ד' מציון ר"ל להטו עוז ונבונה שלמעלה להיות נמתקים זה ישלח ה' מציון ר"ל הצדיק המכונה בשם ציון כלומר ע"י דביקו הצדיק בדביקות אמת הרוחנית העליונה בהטיה זו יכפה אף וממתיק העוז והגבורות מכני ומבטל כל הרין מעליהם וקובע להם דוכתא במקום אחר להיות הקביה וב"ש שופך חמתו על העכו"ם שהם שונאי הש"י וז"ש ודה בקרב אויבך ר"ל שימשול השבט והגבורות בקרב האומות שהם שונאי השם וישאל אבל על בני נמשך שפע רצון מסקור התענוג : וזעתי נבוא לדברי הפרשה הג"ל דהש"ת ב"ה אמר למשה קח את המטה והוא היה ג"כ כל בחי יעקב כמו דאמרו בזוה"ק יעקב מלבר ומשה מלנאו ר"ל דמשה הוא חיה הפנימית של כל העולמות והוא הרעת המהבר את העולמות למקום והיה דבק חמיד בשכלו אל חיות האמת של הא"ם הפשוט בעצמותו ית' אשר היא הנהגה אשר היא למעלה מן הנהגה של חיות האמת : אשר מתנהגים בדרך העולמית וזה שאמר הש"י ב"ה קח את המטה ר"ל זה הוא הכרעה אשר הוא מכריע בדעתו להטות א"ע לצאת חוץ לגדר העולמות למערה מן הנהגה הגבולית והוא יכול להנהיג את העולמות העליונים כפי הפצו ורצינו ולא כפי הטבע אשר הטבע בהם ורכך זכה משה למטה אלקים אשר היה חקוק עליו שם המפורש שהיה יכול להטות כל העולמות חוץ מדרך הטבע אשר הוא בחי אלקים נימטריא הטבע וזה שהש"ת צוה לו שיקח בהיגה של משה זו ולהקחיל את הערה ולקרב אותם שיוכלו לקבל השפע עליונה אשר היא למעלה מן העולמות ושיהיו נדבקים אל הנהגה של עצמותו הששופ אשר שם יכולת להשתוות כל דבר טבעי וכל הדברים משועבדים לעשות רצון הצדיק וז"ש לו הש"י ודברתם אל הסלע לעניניהם ר"ל אל הסלע העליון דהנה השורש והחיו של הסלע הם באותיות סלע אשר הם הרוחניות וזהו בחי ספר משלשה ספרים אשר הם מוזכרים בספר יצירה כמו שאכתוב לקמן ורצה הקב"ה ית"ש אשר ע"י דיבור של משה אשר יקבע אותן משה רבינו האותיות של סלע הג"ל בפה נה' מוצאות או יגלה להם ע"י דביקות עליון אשר יהיה לו בעת דיבורו מקור של האותיות דהוא בחי ספר מני ספרים הג"ל והחיות הנעלם באותיות של סלע וזו כשיחמלא הסלע מחיות המקור של הא"ם התפשטות הטוב או תצא מים כי המילוי של חבת סלע דהוא סמ"ך לסי' ע"ן אורות האמצעים הם מים וזה המילוי בא מטה שנתמלא מהשפע של חיות העליון על ידי הדיבור של הצדיק בדביקות עליון : זה שכתב ונתן מימו . ר"ל מים השורשים הננויים בו וכמו שאמר והוצאת להם מים מהסלע ר"ל ספנומיות של הסלע תוציא מים כלומי שתרא לפתוח מקור השפע הקדוש של מים מן הסלע נופיה אשר נשפע בו מלא רצון חשרת מים ע"י התגלות המקור אשר נתמלא התיבה בהטבה עליונה אשר הוא למעלה מן האותיות והעולמות : ואם משה היה עושה כדאש צוה השם היה יוצא קידוש השם גדול שהיו רואין כל זרע ישראל גדול פעולת הצדיק ודיבורו הקדוש אשר ע"י דיבורו בקדושי היה מנהג בתוך הדיבור והתיבה היוצא ספי הצדיק את המקור העליון והיה משפיע לתוכו מהתפשטות הטוב נעלם בתוך החיות של האותיות והדיבורים ובוה יכול לפעול בדיבורו אף לשנות הטבע ולהשפיע לכל זרע ישראל כל מיני הטבאבל משה רבינו בגודל צדקתו חשב שזה אינו אלא בנס דחיד שאז יכול הצדיק לקשר אותו במקום עליון במקורו וישרשו ושם פועל כל השנים שרוצה אף לעשות איזה נס גדול כי מה שבא בדרך הטוב אשר מתנהג בעולמות זהו בדרך הטבע אבל מה שבא ממקור העצמיות של הטוב אשר הוא חוץ מגדר העולמות זה מיקרי נס לשון הרמה למקום גבוה ע"ד הוי"ו נס ואניסא דרבים קשה מאוד כי א' אפשר להטות לכב של רבים להיות כולם דבוקים למעלה אל המקור ולצאת עמם חוץ מגדר העולמות

ולשנות הטבע עכורם ומשה דסתכל בכני וראה שהם עדיין רחוקים מנהג זה לכן כתיב ויקהל אותם אל מני הסלע שלא היה רוצה לקרב אותם אל בחי התגלות דהוא אותיות של הסלע בחי הספר ולהתנהג ולהוציא אותם חוץ מן העולמות ולשנות הטבע ע"י המלואים של השפע הבא מסקור העליון והי' הדבר קשה למשה מאוד שלא יהא הילול הש"ית ח"ו לכן כנס עליהם ואמר שמעו נא המורים המן הסלע הזה נוציא לכם מים ר"ל וכי אתם סבורים שמבחי התגלות של הסלע התחתון ואף שאתם דבוקים בבחי סלע זה בבחי של התנהגות העולמות אשר הוא בדרך טבע וכי אוכל בלא דביקות עליון לשנות הטבע עכורכם ולהוציא מים מחלמיש צור ומחמת כנס בא לכלל פעולת וזהו שאמר וירם משה את ידו ויך את הסלע בזה הבה את ר"ל ע"י המטה שהיה חקוק עליו שם המפורש בזה הבה את הסלע פ"מים ר"ל שהכה הכי צדדים דהיינו אותיות האת"ינים שר סלע ונשאר מים כנ"ל . וז"ש ויצאו ממנו מים רבים וזה שחשב להם הש"י ואמר יען אשר לא האמתם כי להקדישי לעיני בני ישראל שהקב"ה רצה שמשנה יפול להם ע"י הדיבור ליד ע"י שידבר אל הסלע בדביקות עצום ודבק א"ע אל אמתות מציאת עצמותו ית"ש ויתערה ויתגלה להם המילוי של חבת סלע הנשפע מחיות מקור העליון אשר יוכל הצדיק לשנות הטבע ע"י דיבורו הקדוש ואז היה נתקדש שמו ית' כי היו רואים חשיבות של פולת דיבור הצדיק אשר הוא יקר בעיני ה' ואז ממנו יראו הכני' והיו לוקחים מולדם עצמם א"ך לקדש אותם א"ע וזכר איברו ודיבורו להיות כלה' מוצאות הפה מהור"ל והיו דבוק במקור האמת וכל א' יכול לכא לבחינה זו אם ישמר שפתיו כלפגום אותם וידבק א"ע אל המקור האמת משא"כ כשעשה משה זה ע"י פעולות השמות ר"ל ע"י הכאת המטא"ש חיה חקוק עליו שם המפורש אז אמרו בלבם דמשה זכה לזה המטה לכן יכול לפעול מה שרוצה אבל שאר בני אדם אשר לא ישיגו מטה אלקים לא יהא להם יכולת לפעול ולשנות הטבע וע"י נתמט האמונה מקדושת ב"י אשר היה נתקדש שמשם ע"י עולם הדיבור של משה וז"ש יען אשר כו' את פי כמי מריב ר"ל שפגמו בעולם הדיבור אבל משה בגודל צדקתו לשיש נתכוין ויותר אין להאריך ותן לחכם :

בפסוק ע"כ נאמר בספר מלחמות ד' את והב נטופה ולכאורה אינו מוכן באיזה ספר נאמרה דבר זה וכי יש לנו ספר מלחמות ה' ונראה דהנה איתא בספר יצירה בשלשה ספרים נברא העולם בספיר וספיר וספיר והכו"ו וזו טרמו על בחי של ציור העולמות אשר נצטוו האותיות במחשבת ה"א וכדומה . וספר טרמו כשבאו האותיות אל התגלות ונתגלמו בספיר כמכתב ובאו לכלל דיבור . וספור הוא טרמו על חשבון וצירוף אותיות ונימטריאות וצירוף שמות וע"י בחי אלו יש שורש לכל מיני מציאות שיש בעולם כי אין לק דבר בעולם אשר אין לו שורש נעלם רוחני בני ספרים הג"ל . ונהגו אנו רואים שנמצא בעולם מלחמות השם כלומר הא"ך שהישיעים רוצים ללחם עם הש"ית ב"ה ולכאורה יפלא מאין נה זה דזה שייך לומר דהש"ית ב"ה לוחם עם האומות ועשי נקמה בשונאיו כמשיה מלחמ' לר' בעמלק אבל מה שהרשע' לוחמ' עם השם זה הוא פלא . וע"כ יש לו ג"כ איזה מציאות בספר הג"ל מאותן ג' ספרים שנברא בהן העולם כי כל דבר יש לו שורש ובספר עליון וצריך להבין מה תועלת יצא מזה דבר ונתן טעם לשבח ע"כ יאמר כמי מלחמות ה' ר"ל טעם הרבי דנמצא זה בשורש של הספר הג"ל הוא עבור כדו שיהיה א"י וה"ב בסופה דהנה תיבת א"ם מרומו על היראה כמו דכתיב את ד' אלקיך תירא ונק' אית דהוא כמו עם דר"ל דמתוך היראה בא האדם לתיך אהבה והיא טדה הגורמת את מדת האהבה

והיב הוא אותיות א"ה ב"ה ד"א עם ה" נכלל ב"ו של והיב
 והנה ה"ב מדות דהוא א"ת והיב דהוא אהבה ויראה בסופה הוא
 צירוף שני שמות ארנ"י נימטריא ס"ה אלק"ים נימטריא ס"ו
 והוא הצירוף של תיבת מוסה שהוא מלשון מוסה ומערה ונס
 וזה מערה עושה דברו ששם ניכר שליטת כחו ואדנותו וכשאר
 מתבונן האיך שנס בסופה ומערה שהוא דין נמצא כח והיות
 אלקות ותוכו בא לידי יראה ואהבה ואז יכול להסוך הצירוף
 הנ"ל ונעשה יהוד של התיבה הנ"ל לפיכך כמשיה אלק"ים נתן
 לי לשון ליטורים שכלשון צדיק מוכרע הדבר לכף זכות וא"כ
 עיני מה שנמצא הרע מכל מקום כשמתבונן האדם בכח הנעלם
 בו מחיות ושליטת אדנותו ואלקותו כעולם או יוכל לבוא האדם
 לידי דביקות היראה ואהבה ולהסך הכל לרחמים ולשני הצירופי
 אותיות סתיבת צרה לרצה ואז נעשה עיני הרע כמא לפיכך והכל
 נמתק ונעשה כולו רחמים אמר :

מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל הנה יש בחיות
 יעקב וישראל דר"ל דלפעמים אדם עושה עובדא ואינו
 מוצא שם אלקות וז"ל בסוף המעשה והו בחי הוי"ו עק"ב ד"ל
 דהחכמה של אלקות המרומו בוי"ו בא בעקב רבסוף אבל כשאר
 הולך בדביקות הישר ותיקף בתחלת העובדא בשביל כבוד שמו
 ית' סגניש חיות אלקות אז הוא סגינה בשם ישראל ר"ל ישר
 א"ל שהוא סרסו על דביק הישר זה הדביקות צריך להיות
 בתמידות רק דלפעמים דרך עראי ר"ל בחי יעקב להשיג עיני
 עכ"ם בסוף חכמתו ית' וז"ש מה טובו אהליך יעקב במדרגת
 יעקב הוא אצלך רק בכחי אוהל דאוהל הוא עראי וז"ש הכתי
 מה טוב ומה נעים הדבר כשהדביקות המכונה בשם יעקב הוא
 אצלך בכחי אודל רק לפעמי' אבל משכנותיך ישראל שהדביקות
 המכונה בשם ישראל יהיה בכחי משכן שיהא בתמידות דרך
 קבע וק"ל :

שמעתי מאדמו"ר הרב הקדוש דיש בעשיית המצוה כמה בחי
 דלא זו בלבד דחשוב לפניו ית' המצוה גופא רק הבני
 המצוה והסיבה שאדם מחשב איזה עולה וסיבה ימצא שיגולגל
 מזה עשיית המצוה זה נ"כ יחשב כעושה מצוה דהמצוה צריך
 להיות במסירת הנפש גדול רק א"א לבוא תמיד ב"ו ההכניעושי
 איזה מצוה בתמידות וז"ל לפרקים אבל לפי דרך הממוצע צריך
 להיות בהדרגה הנהגה וסיבה לעשות המצוה והחי בחי אופני
 הקדש שהאופן הוא לגלגל אשר עליו יסובב הכלי וזהו ההכנה
 שאדם מסבב שע"י יצא המצוה מכה אל הפועל ומהסיבה בא
 לידי קירוב עשיית המצוה בחיות ודביקות וזהו חיות הקדש ואח"כ
 כשעושי אות' בתהלהבות ובמסירת הנפש זהו בחי שריסי קדש
 וכאמת גם להסיבה צריך להיות סיבה קודמת חכ"א את הסיבה
 של מצוה זה בחי אופן בתוך האופן ונחשב הכל כעושי מצוה
 כיון נעשה כמא למצוה שע"י הכנה וסיבה וישראל חיות המצוה
 וזה כי רוח בחי האופנים שנס באופנים יש רוח החיות של
 של המצוה והבן :

פרשת פנחס

במסוק ויאמר משה יפקוד ה' אלוהי הרוחות לכל בשר איש
 על העד אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניהם
 כמדרש תנחומא ילמדנו רבינו הרוא' בריות משונות כיצד מברך
 כך שנו רבותינו הרואה בריות משונות אומר ברוך משנה
 הבריות אבל א"א אוחלסים הרבה אומר ברוך חכם הרו"ם
 לפי שאין דעתן שיהי והוא תמוה ונרא' דהנה עיקר חיות הצדיק
 הוא כשרואה שנמשך לרוע ישראל כל מיני חסדים טובי' וכשהם
 שלימים בכל מיני שלימות הן בעבודת השם והן בצרכי עוה"ו
 שלא יחסר להם שום דבר וזה חיות הצדיק ותמיד הוא משתוקק
 ונוסף ע"ז אבל חיו' בשם נעדרים משובות האלו אז לא יערב

לצדיק נפשו והנה הצדיק עושה בשביל זרע ישראל שני דברים
 אחד שאף שהוא תמיד רבך בשכרו בנועם עליון לתקן שרשו
 והוא דר בשכרו ובדבקתו במקום עליון לחיות בנועם ד' ולבקר
 בהיכלו אעפ"כ עבור אהבת ישראל הוא מוריד א"ע לפעמים
 מדביקות זו ומשגיח על צרכי זרע ישראל בעינא פקחא להשלי'
 חסידים ולהמשיך להם כל מיני השפעות טובות ונוסף עוד על
 זה מה שהצדיק עושה משום דיש שני מיני הנהגות כאשר
 הארכנו לעיל בזה כפי חוקת כפי' דיש הנהגה אשר העולמות
 מתנהגים ע"י כפי זכות הבנין אשר מטיבים לפיכך ולירשים
 ולהעניש לעוברי רצונו ולמוע מהם השפעתו ויש הנהגה אחרת
 אשר הוא למעיה מן העולמות אשר העולמות מתנהגים לפעמים
 ע"י הנהגה עליונה הבא מכה עצמיות הפשוט של הא"ם אשר
 משורש הנהגה זו נמשך שפע לכל העולמות והגבאים בלי שום
 סדר וגבול והנה הצדיק עבור אהבת ישראל יוצא מנדר העולמות
 לחוץ מהם ומדבק את עצמותו אל הנהגה עליונה ומשך קאת
 השפעת הנהגה הנ"ל לתוך העולמות להיות העולמות מתנהגים
 ע"י הנהגה הפשוטה הבא מעצמותו ית' ומשם ממשיך הצדיק שפע
 בני חיו ומוזני וכל מיני השפעות טובות לזרע ישראל והו
 שביקש משה רבינו ע"ה מאת הש"י שיפקוד איש כזה על זרע
 ישראל שיהיה על בחינה הנ"ל אשר יצא לפניהם שיהיה יכול
 לצאת חוץ מנדר העולמות ולהביא השפעת הנהג' זו אל העולמות
 להמשיך משם לכני' כל מיני שפע וברכה והו שאמר המדרש
 הרואה בריות משונות כיצד מברך ר"ל דהצדיק מוסר נפשו
 עבור זרע ישראל ומסירה א"ע לצאת חוץ ולבוא ולהמשיך להם
 שפע ומזון וסודנים וכל טוב אבל כשהצדיק רואה שיש בריו' משונות
 בעול' כל' שנמצאו רשע' כע ולמאינשי בליעל אשר נמשלו ככהמי'
 וחיות רעות והם מצערים להצדיקים אף שהצדיקים נתנון להם
 שפע וחיות ע"ז אפי' כך שנו רבותינו אומר ברוך משגי' הכריות
 כלום דהצדיק אף שרואה אלו בריות רעות עבור זה אינו מניח
 דביקותו ובטחונ' בהשם ואהבת ישראל הכללי אפי' הם דבוקי
 בהצדיקים והוא ממשיך לזרע ישראל כל מיני חסדים טובים
 והמשכת השפע ומשים במחננו כשמו ית' שבדואי לא יעווב ה'
 את חסידיו ועשה נקמה בשונאיו . ומשנה את דעתם לשוב
 וצדיק נתן היראה לשעבר כאלו כבר נשתנו אף שעדין עומרים
 במדרס ס"ם אומ' הצדיק שבה על כפתון להגם שיהיה במהרה
 וכ"ם שלייה הקדוש על מדרש עתידין ישראל לום' שיר' עלי
 הגם העתיד לבוא כו' שמתם גדול כמחונ' שיהיה לצדיקי' אח"כ
 ואז יהיה אצלם העבר והעתיד שוין וכאלו כבר נשתנו ואומ'
 צדיק על זה השבה ושיר ברוך משנה הבריות שבדואי הש"י
 ישנה ויהפך את דעתם ויסרע את עצמם ויקלקל את מחשבתם
 אבל אם רואה אוכלסים הרבה של בני אדם ר"ל הרואה זרע
 ישראל הכשרים אפי' מאססים א"ע לעבוד את הש"י וידבקו
 בצדיקים ע"ז ראוי ליתן שבה ברוך חכם הרו"ם שאף שכ"א יש
 לו שכל אפי' וע וכד את השם בבחינה אחרת מ"ם הכל אחד כא
 מסקור אחד ועליהם תבוא ברכת טוב אמר סלה :

במסוק ותקרבנה בנות צלפהד כו' אפשר רומ' ע"ד רמו כפי
 מ"ש בתיקונים ע"ם כוס ישועות אשא חמס אצבעי'
 דסחרין לכו"ם סרמו"ם לה' ישועות עילאין דנפקין מנו עלמעלאה
 עולם החיות ר"ל שבע כלילן מנו"ן שערי בינה שכר אחד כלול
 מעשר קדושות והן הן אותיו' מנצט"ך כפולו' ופשוטו' וזה פי'
 הכתוב ותקרבנה בנות צלפהד שהיו מקריבין עצמות' לשרשם
 עליון לה' ישועו' הנ"ל הקרוין בדשון בנות דסחרין לשכינתא
 מחמת שהם מקבלין שפע מסקי' עליון ונקי' בנות של צליפהד
 אילן הד דכית המן פירוד כסוד תרין רעין דלא מתרשין או
 ציר' סח"ד כי ה' אותיות מנצט"ך כפוסים רמוזים לנבור' קדושים
 שממילין פחד על שונאי ישראל שלא יתקרבו אל קדוש' עליונה
 בן חס"ד לשון כאר חסרוה שרים הכל שורש אחד בן גלע"ד
 ע"ד

שם עדין
 הפלע שלא
 של הפלע
 ולשנות
 ה"י הדב
 לכך כעם
 לכם מי
 התהתון
 ה' ולמדת
 שנות הפנע
 לכלל מעת
 שהו פעמים
 ה חכה את
 האתיונים
 רבים וזה
 להקדישו
 ע"י הדיבור
 אל אמת
 של תיבה
 שנות הפנע
 היו ראים
 עיני ה' ואז
 קדש את
 הרו"ם לזיו
 אם ישמי
 מת משא"כ
 המסאש
 זכה לזה
 אדם אשר
 לשנהגבע
 ששמיים
 כפי מיני
 תו לשיש